

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.81

Dosar nr.1304/44/2011

Ședința publică de la 16 ianuarie 2015

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de X S.A. împotriva deciziei nr. X din 4 aprilie 2013 a Curții de Apel X – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă recurentul-reclamant X S.A., prin avocat și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând faptul că recursul este timbrat, declarat și motivat în termen.

Nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul declarat.

Avocatul recurentului-reclamant solicită, în principal, admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare susținând că hotărârea nu este motivată, iar, în subsidiar, admiterea recursului, modificarea sentinței recurate în sensul admiterii acțiunii astfel cum a fost formulată, cu consecința anulării actelor administrativ fiscale.

Consilierul juridic al intimătei-pârâte solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate .

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată, reclamantul SC X, în contradictoriu cu ANAF - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili a solicitat anularea Deciziei nr. 177/...05.2011, privind soluționarea contestației, a deciziei de impunere nr. X/...12.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare , a dispoziției nr. X/..12.2010 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală și a raportului de inspecție fiscală nr. X/..12.2010, acte administrative emise de autoritatea pârâtă.

De asemenea, a mai solicitat ca instanța să dispună recunoașterea ca deductibilă a sumei de X lei reprezentând cheltuieli, cu dobânzile înregistrate în anul 2008, recunoașterea ca deductibilă a sumei de X lei reprezentând cheltuieli, cu dobânzile aferente perioadei 2008-2009 și recunoașterea ca deductibilă a TVA de X lei a TVA - X lei și TVA – X lei și, în consecință, anularea TVA de plată în quantum total de X lei și a majorărilor și penalităților de întârziere de X lei.

Prin sentința civilă nr. X din 4 aprilie 2013 Curtea de Apel X - Secția contencios administrativ și fiscal a respins excepția tardivității cererii completatoare, invocată de pârâtă și a respins cererea astfel cum a fost formulată și modificată, de reclamantul X, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut că în cauză a fost efectuată o expertiză tehnică contabilă , care a concluzionat următoarele:

X datora către Y o dobândă de X euro pentru perioada de 19 luni, luni cât acesta a beneficiat de suma de X euro (decembrie 2006 – iulie 2008).

Valoarea dobânzii de X euro calculată conform art. 23 alin. 5 din Codul fiscal depășește valoarea legală conform prevederilor Legii 571/2003.

Expertul consideră valoarea de X euro, o cheltuială deductibilă din punct de vedere al art. 23 al. 5 din C. fiscal, iar diferența de X euro, ca o cheltuială nedeductibilă, deci o deductibilitate parțială a valorii dobânzii de X euro plătită de S.C. X, firmei olandeze.

Valoarea de X euro este inclusă în contractul de împrumut prin addendumul nr. 3 încheiat în 3.05.2008, anexă la contractul X/2006 încheiat între Y, în calitate de cumpărător și S.C. X, în calitate de vânzător.

Analizând probele dosarului, inclusiv raportul de expertiză instanța de fond a constatat că reclamanta nu a făcut dovada concludentă a susținerilor din acțiune în sensul că nu a putut combate constatările și obligațiile stabilite de organele de inspecție fiscală, motiv pentru care, în temeiul dispozițiilor art. 18 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

De asemenea, a fi respinsă și excepția tardivității cererii completatoare, instanța de fond apreciind că aceasta a fost exercitată în termenul de 6 luni prevăzut de art. 11 alin. 1 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

Împotriva hotărârii instanței de fond reclamantul X S.A. a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului se arată că hotărârea pronunțată de Curtea de Ape X nu cuprinde motivele de fapt și de drept care ar putea să permită instanței de recurs să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii judecătorești pronunțată în fond.

Recurentul mai susține că nu se precizează de ce înscrisurile și proba cu expertiza la dosar nu au putut fi considerate a fi concludente (nu s-a observat că Răspunsul la obiecțiunile la Raportul de expertiză corectează/modifică Raportul inițial), cu atât

mai mult cu cât Raportul de expertiză este favorabil punctului de vedere expus de reclamant, atât în ceea ce privește impozitul pe profit, cât și în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată.

În legătură cu Raportul de expertiză tehnică contabilă despre care se face vorbire în hotărâre instanța nu a observat că raportul de expertiză a răspuns la mai multe obiective care au făcut obiectul actelor administrative fiscale atacate care vizau nu numai impozitul pe profit, dar și TVA.

Examinând cauza și sentința atacată, în raport cu actele și lucrările dosarului, cu dispozițiile legale incidente pricinii, inclusiv cu cele ale art.304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este fondat.

Pentru a ajunge la această soluție, instanța de recurs a avut în vedere considerentele în continuare arătate.

În cauză, este incident motivul de recurs, prevăzut de art.304 pct. 7 Cod procedură civilă, care se referă la cazul în care hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când aceasta cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii.

În dreptul intern, nemotivarea hotărârii judecătorești este sancționată de legiuitor, pornind de la obligația statului de a respecta dreptul părții la un proces echitabil, drept consacrat de art.6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, conform jurisprudenței instanței de la Strasbourg, noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță internă, care nu a motivat decât pe scurt hotărârea sa, să fi examinat totuși, în mod real, problemele esențiale care i-au fost supuse și nu doar să reia pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare.

Pe de altă parte, dreptul la un proces echitabil include, printre altele, dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor.

Deoarece Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu are ca scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective, dreptul aflat în discuție nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real „ascultate”, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată.

Cu alte cuvinte, art.6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului implică, mai ales în sarcina instanței, obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, al argumentelor și al elementelor probatorii ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța.

Înalta Curte apreciază că motivarea hotărârii judecătorești înseamnă, în sensul strict al termenului, precizarea în scris a raționamentului care îl determină pe judecător să admită sau să respingă o cerere de chemare în judecată.

În cauza de față, instanța de control judiciar consideră că, într-adevăr, hotărârea recurată nu îndeplinește cerințele impuse de art.261 alin.1 pct.5 Cod procedură civilă, deoarece prima instanță nu a expus în mod corespunzător argumentele care au determinat formarea convingerii sale, cu privire la legalitatea și temeinicia hotărârii de guvern.

În sistemul de drept procesual civil român căile de atac constituie un remediu pentru eventualele erori ce se pot strecura într-o hotărâre judecătorească.

Motivarea în fapt și în drept este o condiție de esență a hotărârii judecătorești, legiuitorul stabilind în sarcina judecătorului această obligație legală, cu precizarea că judecătorul trebuie să explice părților, atât în fapt, cât și în drept care au fost rațiunile care au determinat adoptarea soluției.

Ori, așa cum s-a arătat deja, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, care se regăsește și în cauza Albina contra României, noțiunea de proces echitabil este înfrântă atunci când o instanță a motivat pe scurt hotărârea, fără a examina în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse spre analiză.

În baza prevederilor art.11 din Constituția României, tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului a fost ratificată de România prin Legea 30/1994, așa încât de la data ratificării face parte din dreptul intern, motiv pentru care judecătorul național are obligația legală de a aplica atât prevederile Convenției, cât și cele

ale jurisprudenței Curții, care împreună se constituie în blocul de convenționalitate.

Față de considerentele expuse mai sus, Înalta Curte constată că motivele de recurs sunt întemeiate, ceea ce va conduce la casarea cu trimitere a cauzei, pentru ca instanța de fond să analizeze motivele de nelegalitate invocate, urmând ca hotărârea să fie motivată corespunzător cu cerințele legii, în sensul analizării apărărilor formulate de toate părțile implicate în litigiu.

În consecință, pentru considerentele arătate și în temeiul dispozițiilor art.312 alin.1 Cod procedura civilă, Înalta Curte va admite recursul și va casa sentința recurată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de reclamantul X S.A. împotriva deciziei nr. X/2013 din 4 aprilie 2013 a Curții de Apel X – Secția contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 16 ianuarie 2015.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X